

Húsvéti gondolatok

Húsvét a legnehezebb, talán a „legmerészebb” ünnepünk, hiszen a legtöbb hitet kívánja meg tőlünk.

Nekünk, unitáriusoknak, kétségtelenül nehéz az örökélet kérdése, mert hitünket nem támasztja alá a testi feltámadás gondolata. Ugyanakkor a kiegészítő, pótló elméletek sem elégíthetnek ki. Kérdésünket nem oldhatja meg a természet körforgásában való továbbélésünk, sem az, hogy utódaink emlékezetükben megőriznek minket.

A mi örökélet hitünk úgy áll meg a halál kapujában, megfosztva ráaggatott elméleteitől, mint ahogyan a meztelen lélek áll meg Isten színe előtt.

Ha húsvétot akarunk ünnepelni, mindenekelőtt nagypéntekből, a halálnak gondolatából kell kiindulnunk. Hiszen alighogy megérkezünk a földi életbe, már készülődhetünk is. És valahányszor ennek tényével találkozunk, félelmet riaszt lelkünkben. Legtöbbször úgy érezzük, hogy mérföldkövek választanak el saját halálunk bizonyosságától. És ha néha eszünkbe is jut, megpróbáljuk elhessegetni, mert így könnyebb, kényelmesebb.

A nagypéntek azonban a halálra hívja fel a figyelmet, hogy aztán húsvét felé irányítson. Aki pedig a halálra gondol, az örökéletre is gondol. Az örökéletben való hit pedig természetünkben rejlik, benne való bizalmunk-életünk alapköve. Annál is inkább, mert: „Mindenki, aki nem remél más életet, erre az életre nézve is halott.” (Lorenzo di Medici)

Korunkban megdöbbenünk a hit és reménység nélküli életek sivárságán. Ahol hiányzik az Isten él, és mi is élni fogunk gondolata.

De húsvét arra hív minket, hogy törődjünk a bensőnkben bujdosó örök vággyal. Törődjünk Istennel, a húsvéti hittel. Lehet, hogy ez kevésnek

tűnik, de mégis a legtöbb, mert az egyetlen fizetési eszközünk az örökéletre nézve. Rázzuk le kényelmességünket, félelmünket, és engedjük, hogy a lélek felébredjen bennünk. És ha felébred, akkor megtanul Isten arcába tekinteni, mindent újjá tud tenni. Ebben az újjászületésben már megtapasztalhatjuk azt a reménységet, mely az isteni gondviselést, az örökéletet ígéri.

Az örökélet gondolata értelmet ad az életnek. Egész lényünkkel benne élhetünk, az életet ennek a szemszögéből nézhetjük. Természetesen nem örök időre kell itt gondolnunk, hanem hitem szerint egy más létminőségre.

Ha nincs meg ez a hitünk csak gyötrő kérdések maradnak: honnan jöttem, miért vagyok, mi az életem értelme és értéke? De ha ez megvan, életünkbe bevilágít az élő Isten léte és szeretete, és egyszerre más minőséget nyer életünk.

Nem olcsó optimizmussal, hanem élő hittel és reménnyel bízunk hát magunkat Istenre. Igaz, nem tudhatjuk, hogy merre visz az út, de azt igen, hogy kihez. „Mindannyian lehullunk. De mégis van Egy, aki ezt a hullást végtelenül gyengéden a kezében tartja.” (Rilke)

Természetesen az út, mely beteljesüléssé avatja a halált, és az örökéletet előlegezi, sokszor nehéz. Nehéz az élő hit nyugodt szemléletével látni életünket és halálunkat. Hídjaink sokszor leomolnak, de ha össze is törnek, a part mindig megmarad. Isten mindig megmarad számunkra, bízhatunk benne, benne való bizalmunknak pedig meglesz a jutalma.

Adjon hát nekünk Isten lelki újjászületést és élő reménységet, adja, hogy az ő ölelésében bízalom és hit töltsen be lelkünket.

Máté Ernő

Zágony Sándor
„Lipicai emlékpark Szilvásváradon”

ISTENTŐL
MEGÁLDOTT
HÚSVÉTI
ÜNNEPEKET
KÍVÁNUNK!